FINTA ÉVA

A TÉKOZLÁS GENEZISE

Versek

Kárpátaljai Magyar Könyvek
275.

Sorozatszerkesztő és felelős kiadó: **Dupka György**

Készült a Nemzeti Kulturális Alap
támogatásával

Illusztrációk: **Horváth Anna**

© Intermix Kiadó, 2018
© Finta Éva, 2018

Felelős szerkesztő: **Csordás László**
Borító, műszaki szerkesztő: **Dupka Zsolt**
A könyv elektronikus változata elérhető:
www.kmmi.org.ua (Adattár, könyvek)

Nyomdai munkák: Shark Kft.

ISBN 978-615-5757-06-8
ISSN 1022-0283

Finta Éva

A TÉKOZLÁS GENEZISE

VERSEK

INTERMIX KIADÓ
Ungvár – Budapest
2018

A KRÓNIKÁS VALLOMÁSA

APOKALIPSZIS KÁRPÁTALJÁN

KIÜRÜLNEK

(*Kárpátaljára*)

Kiürülnek a házak a kertek
elnémulnak a nyelvek a szavak
kialszanak a szájüregben a lángok
lesznek halottak napi virradat.
Pompeii réme elönti életünket
hamu és szoborkert marad utánunk
összekapaszkodott szerelmünk a nyelvvel
lávakő szülő asszony a kőben
vajúdás-emlék a térképen
nem a szülőágyon.

Kiürülnek a lélek bőségkosarai
a kiskertek virágai elosonnak
viszik violás emlékeinket
a színekbe rejtett nyelv igézetét
átadják helyüket a pornak.
Úrhideg ölelgeti gyermekeinket
tűz és jég fogsága a létük
valaki zsoltárt énekel nekik
Szenczi Molnár imáit értük.

Süss fel nap! – felzeng kislibásan
egy távoli gyermekhang csupa szőke
tejillat máza a szája
csücsörít jelenünkre.
A nyelv ma néktek – Reményik Sándor
a nyelv ma néktek – a vers
ötszáz bizony vagy ezer is
magyar költőre lelsz.

Van az ember és van a nyelv
s e kettőben a világ
tudta ezt Teller Ede is
nyelvünkben hordta tudatát.
Van a nyelv és van az ember
minden egyéb múlandó és selejt
s házadnak hazádnak – csak a nyelv!

S odutta vola neki paradisumut hazoa
nyelvét ajkára otthonának
emlékeit nyelvébe illesztette
feltárni genetikákat
s hangjaiból az édes szájnak
áramlott a magyarázat.

Czuczor Gergely versek helyett
ezt a titkot nyitogatta
százhetvenezer szavunkat magyarázta
majd munkáját Fogarasira hagyta.
Kinek érlelték magukat?

Csak ami lesz – annak bokra
értelmünknek az ad világot
de már színükbe szívják létünk
a hant fölötti tulipánok.

Hazádnak rendületlenül –
már csak nyelvednek – és hiába.
Szaggatja ékezeteit

nyelvünk írott szavú világa.
Csak ami van csak ami lesz

isa pur – ne legyen hiába!

(2017. szeptember 29.)

ELMÚLÁSAINK

„Az élet értelme az, amit adunk neki.”
(Stephen Hawking)

A zászlóra nevet kell írni
várfokra tűzni kell egy fejet
a bitófa sem árválkodhat:
dőzsölhessenek varjak és legyek.

Kronoszt rendesen táplálni kell
fiait ledugni a torkán
a fegyverek sem pihenhetnek
mint a lesben vágyakozó vulkán.

Kenyér is kell a cirkusz mellé
a seregbe ifjú mellkasok
meg szép leányok a ricsajba
s kérünk hozzá sok rózsaszín habot.

A koszorúkat ti vigyétek
akik túléltétek a holtat
a sírt majd az ássa meg nekik
akit szintén besoroznak holnap.

A zászlóra nevet kell írni
mellé egy vérző jelmondatot
holnap mindenkit besoroznak
szülhetnek bakákat az asszonyok.

Lányaink kitanulták sorsuk
sem jászol sem Jézus nem segít
nem akarnak holtakat szülni
sem Isten képére sem emberit.

Csakhogy mindenik jegyzett lélek
sorsából bármekkorát harap
átdöfi létét fegyver szándék
bélyeget éget bőrére a nap.

A koszorúkat ti vigyétek
rózsálló pírral sminkelt lányok
rakjátok a megszületettre
legyen ifjú elmúlásuk áldott.

(2016. december 6.)

ÍMÉ, AZ EMBER

(*Férjemnek*)

Ímé, kedves barátaim,
itt ez a sok költő,
és mind meg fog halni.
Pedig halhatatlan szavakért szálltak alá
Dante pingált bugyraiba,
s társuk irigyen vizslatta valamennyit,
ki egykor majd mennybe száll,
s még annál is magasabbra,
az öröklétbe,
mert a művészet mindenek felett…
Most meghalt ez az ember,
aki nem volt művész,
nem volt tökéletes,
és nem volt bűntelen.
Itt hagyta nekünk megmásíthatatlan múltját,
megírhatatlan jövőjét,
betölthetetlen jelenét,
s mi aggódva várjuk fájdalmunk enyhülését.
Ímé, az ember, aki nem volt tökéletes,
de VOLT,
és LENNI talán a legtöbb,
mivel kiváltság.
Az eltűnésből buggyan elő ez a tudás.
Addig vakság, szürke hályog, bénult szemidegek dermedése
takarja el előlünk, amíg éli a sorsát.
És ímé, megszületik a Halálból:
feltárja, egymás mellé rendezi sorsa apró mozaikkockáit,
tükörcserepeit, üvegszilánkjait,
eggyé varázsolja a formátlan elhamvadást,

alakot ad a teljesség hiányának,
múltjából értelemmel tárul elénk minden értelmetlen,
de meghalnak a szavak,
és minden öröklétnek szánt vergődés sárba merül,
megtörik varázsa egy varázslat eltűntén,
mutatványosbódék régiségei rangján mállik szét puszta anyaga,
mert ímé, az ember: kimondhatatlan,
megfejthetetlen,
nem folytatható,
és lényege ott hever savakkal marva testünk omladékaiban.

(2011. január 20.)

FELTÁMADÁS

(*Arany János ürügyén*)

Ott sorakoznak pincémbe száműzött polcokon
irodalmunk egykori dinoszauruszai,
a halhatatlanok folyóirataiba temetkezve,
a hibátlan ítéletek mementójaként.
Csokonainak életében nem jelent meg verseskötete,
ki mindenki publikált a Nyugatban! –
József Attila – sose.

Ó gyönyörű, önmagától elragadtatott
asszír fejedelmünk!
Amikor a nagyság akarta magát!
Matrózterpeszben megvetett lábakkal állsz
irodalmunk főkapujában,
lábaid hídja alatt jön-megy az idő, a történelem,
a kultúra, az alkotók önérzete.
Magyar Eiffel-toronyként nem nagyon izgatnak
a körül-lévők,
fejed messzelátó, múltunkat, jövőnket gyömöszölné
az elszálló pillanat felvonókabinjába, honnan
távlatos Párizs és a világ.
Te engedelmes, megkísértett áldozat!
Téged akart a vérbaj, Léda és a
zárdai szűz.

Mi lenne, ha így akarták volna József Attilát,
Vörösmartyt, Csokonait?...
Arany János sosem akarta így magát,
csak a mesterségét akarta,
s most ismét feltámadott.
Ave irodalom, ave irodalomtörténet!

Itt ülünk, csillámló sziklafagyon.
Úszó jégtáblák robbannak le
Antarktiszunkról,
és elsüllyednek az elsüllyeszthetetlen hajók,
alámerül a fent lévő,
felszínre vajúdja magát a mély.

(2017. augusztus 6.)

B.
94. VII. 18

AZ ÍRÁSTUDÓKRA

(*Martinákné Szász Enikő Zsuzsannának*)

írástudónak lenni jó
bár nem jár érte hintaló
se gumicukor fityfene
s gyakran van fekete leve
annak amit papírra vet
aki felszántja az eget

írástudónak lenni klassz
lehetsz bátor nemcsak pimasz
szeretheted a szókat is
a rossz irány is jóra visz
múlandó lesz minden vacak
és minden remek megmarad

írástudónak lenni kell
különben minden elszelel
és nyomtalan lesz feledett
a tény is meg a képzelet
az egyszer volt hiába volt –
szétporlad mint földben a holt

írástudónak lenni – sors
tapló fölött tüzet csiholsz
egy benzinkannán üldögél
minden szógyártó szenvedély
kirobbanó siker helyett
felperzseli az életed

(2015. április 28-30.)

ÉGBOLT

(*Bíró Józsefnek*)

MIKOR SZABAD LÉLEKKEL
ZIZEGŐ PAPÍRSZELETEKEN UTAZOM
VARÁZSSZŐNYEGEM
NEM BÍBELŐDIK K/UTAKKAL ÁLLOMÁSOKKAL

MINDEN SZERKESZTŐSÉGBE BE KELLENE KOPOGNI
MINT HAJDANÁN PÁLYÁM ELEJÉN
AKKOR SE TETTEM
MOST ÉGI SZŐNYEGEN SZÁMOLOM ÁLLOMÁSHELYEIM

CSILLAGKÉPEK
HOVÁ SZAVAKKAL UTAZOM
PORCELÁNKÉK ÁTTETSZŐ ÉGBOLTON
FÉNYKOMBINÁCIÓK
KÓDJUKAT FELTÖRI VERSEM

NE SIESSÜK EL A SZAVAKAT
OTT SORAKOZNAK A KAPCSOLÓGOMB MELLETT
CSAK A LEGALKALMASABBRA KATTINTSUNK
ÉS KIGYÚLNAK
MINT LEONARDO GÖRÖGTÜZE
A SFORZÁK PAZARLÓ ÜNNEPSÉGEIN

(2017. január 2.)

HATVAN

(*Bertha Zoltán köszöntése*)

Szóval hatvan.
Csak így lezseren.
A duplája már érne valamit.
Adnának érte ezt-azt,
vagy ha mégse,
lenne benne fesztávolság,
történelem,
az emlékezés tizenkét évtizede.
De ez sem rossz,
én már tavaly óta tudom,
és nem sokat ér a felismerés,
mert nem több, nem más,
mint mikor negyven,
amikor ötven…
A hetven sem lesz meglepetés
úgy hiszem!

Szóval hatvan vagy,
Bertha Zoli!
Senki sem gondolná,
nem látszik rajtad,
letagadhatsz simán ötöt, tízet,
most ez a szöveg lép be a képbe,
majd hallod annyiszor,
s ilyenkor jön a tükör, a kontroll,
hogy igaz-e.

És persze: igaz!
Hiszen odabent a lélek
még mindig a játszótérre szökne nyaranta,
smaragd tavaszok után a buja méregzöldbe,

szétrobbant fények alá, be a nyárba egészen,
térdig a langy esővizekben pocsolyázva
bújna a zöld lombú árnyék alá
kedvenc olvasmányaival,
amikor a nap színes szivárványa a szemhéj ereszében
összekeverve, foltosan rajzolja a belső képet.

Hát íriszén nyaraidnak,
hableányok üveg kacagása közben,
rejtett homályán munkaasztalodnak,
könyveid, jegyzeteid közé zsolozsmázva magad
gondolj az egykori gyermekre újra és újra!
Pataki eged kristálylevegője terében
tűnjön elő az idő végtelen jelenése,
a sosem-múló csodavárás,
mert ebben nem lesz változása a léleknek,
mert odabenn áll lábujjhegyre feszülve,
és les, és figyel a kisgyermek, a kamasz,
az ifjú, a felnőtt férfi is, nézi a KÉPET,
a belsőt, mely mindig rávetül arra a reggeli arcra,
ki tükrödből nevetve visszanéz.

(2015. április 30.)

Ó SEMMI, GAZDAG ÉVEK

(*Dr. Kováts Dánielnek*)

> „Sok titkot hordozó, különös belső törvényszerűsége az életünknek, hogy legmaradandóbb kapcsolataink s a bennük megjelenő értékrendek olyan körülmények között születnek, melyek éppen ezek lerombolását és elpusztítását tűzték ki célul."
>
> (Száműzöttek a Hortobágyon. Szabó Dániel: *Hortobágyi emlékek*)

Tűnődés évein ifjan végtelen
Szabadsággal ott legbelül
Lehetett-e a száműzött szabad
Lehetett-e rab a szabad lélek?...
S lehet-e ma vagy bármikor
Amikor a kor szeszélye reánk szabadul
És büntet bűntelen
Miként az égi gyermeket egykor
A keresztfán a lelketlen erő
A mindenkor-egy hatalom...
Két nappal karácsony előtt
Világra jött csodákra váró gyermek
Kérdezgette meglehet az időt
Meglehet kérdezgette a történelmet
S valami belső rendet ami a dolgok belső ritmusát kiköti megtalálja
Bizonyára kutatta szerette volna hinni megtalálni.
Hiszen akkor még sincs olyan nagy baj ebben a világban
Ha az a rend ott belül rajta tartja igaz szemét szívünk sebein
Rajta tetteinken miket hűséggel cselekedtünk
S azokon miket nem cselekedtünk
Mert a súlyos haragos-fekete sors óvott
Minden igaztalantól.

Így nyolcvan év után mikor a végtelen időbe is bele lehet látni
És abba mily rövid az ami olyan végtelennek mutatta magát
Ismét szárnya növekszik a léleknek
Ismét ostromolhatja a szabadság minden kapuját
Hiszen elnyert idő ez és elnyert szabadság
Győzelem meglehet kárpótlás is igazságtevés
Hosszú végtelenbe nyúló sötét sikátorok-emlékű szorongásokért
Lelket csonkító veszteségekért
A létidő megcsonkításáért
Minden fosztogatásért lefokozásért megtörettetésért
Melyből szálegyenesen állt fel az ifjúi szellem
Melyből csaknem kiröpült a lélek büszke sasmadara
S azóta is ott köröz mementóként társként égi hasonmásként
És figyel mert a földi dolgok rendje bármikor megzavarodhat.

(2009. december 24.)

ŰRHIDEG

Üres szavak közt lapozok
és üresek az elszálló hangok.
Kongás van mindenben barlangmélység nélkül
bár emlékezünk rég kimondott szavakra
– az irodalom is –
s hogy volt vala egykor.

A gondolat félbeszakítja magát
a kimondásra ítélt szavak
behúzódnak a fogsor mögé
mert ez a kietlen sportcsarnok
alkalmatlan
hogy visszaadja a hangokat.

Jugendstiel, art nouveau, szecesszió –
ismét depressziós várakozás
a lankadt ezredfordulón sértődött dekadencia.
Állok az élet szétrongyolt tereiben
nem botránkozom nem sajgok –
szégyenkezéssel védekezem.

Bérversek bérmunkában
(olvastam valahol) – igen.
Mintha kifizetődne termelődik
lapok százain terpeszkedik
a meg sem született gondolat
s hogy jópofa a semmi.

Inkább nem írok csak ezt ne!
Ebből így is több a soknál!
Álldogálok egy emlék partján
mikor a vers volt az oltár.

(2017. július 24.)

EGY VOLT BARÁTNAK

Írtam volt, amikor még hittem:
van becsület, és Ő az Isten.
Ma kormos pernyéje a szónak
papírra vetve, égbe fújva
reám szakad, törvényt szegetten.
Állok a sírnál, hol temettem.

(2010. április 15.)

A KRÓNIKÁS VALLOMÁSA

Világok pusztulnak és nőnek
Minden születik és omol.
Szivárog belőlünk a kórság
bigott szokássá alakul.

Mert szívósak és rendezettek
hát nincsen tőlük oltalom.
Feszülhet alulról a rendnek
a megsebzett látó eretnek –

nem tolerál a hatalom.
A hierarchiákba képzett
ősrend nem bontja meg magát
falaiban sírhat a jóság

elnyújtva szól az egyszeregy
a nő csak szüljön kurválkodjon
erogénzónáján a vágynak
ürítse ki tálentumát

a tiszta észnek vessen ágyat.
A lélek nagy rengéseit
rázza le magáról a képet
a testben van minden ígéret
a szellem másokon segít.

Új rend akar születni éppen.
Eldőlnek csillagtengelyek.
Az ember lapul mint a jószág.
Angyalok arca integet.

Maria Montessorit kérdezd
a szorgos mély Marie Curiet
Jean d'Arcot boszorkányt a tűzben
mi jut majd el a küszöbig? –

Eljutottak-e Istenig?

(2014. október 21.)

VILÁG, IDEÁLMODVA

Szabad lenne megtudnom,
hogy az ideálmodott világ
miért torz?
Mint egy rosszul összevágott képkeret.
Blondel, természetesen.
Barokkos arannyal, részletgazdagon.
Mit tegyek bele ebbe az elfuserált
rombuszba?
A képre gondolok. Milyen legyen,
ha torzítani elkerülhetetlen?
Érzékeny ugyanis a mértaniságom.
Negyvenöt fokos szögeket illetően.
Szóval valaki adja hozzá az arcát?
Mint modell.
Vagy legyen táj?
Városkép, utcarészlet…
Templommal, ipari negyeddel?
Nem mindegy.
Más a hangulata.
És ha kirakjátok a falra,
azt kell nézni.
Lehet táj is.
Brazil őserdők helyére telepített
pálmaligetekkel.
Vagy szürkemarhák, magyar Alföld.
Interier?
Polgári jóléttel? Szegény, koszlott,
szutykos, sötét szobasarok?
Sok gyerek?
Egy sörkert? Nyáron.
Élénk és kókadt figurákkal.
Vagy csendélet. Egyenesen a piacon.

Vagy mit szólnátok, urak,
egy erdőrészlethez?
Hajléktalanok paradicsoma.
Nejlonszatyrokban limlom.
Etcetera.
Csak ez az elfuserált, romboid
képkeret.
Ebbe hogyan fuseráljam tovább
az üzenetet…
A blondelkeretbe.
Ez most a kihívás.
Mert a kor gyermeke vagyok.
Haladjunk.
Ja és ki viszi el, haza, hivatalába,
hogy feltapétázza vele
a környezetét?
Fizetség? Mint a múltkor?
Semmi.
Hogy ez maga a megtiszteltetés.
Erre még nem gondoltam.
Csak itt ez az elfuserált keret.
Kell bele egy kép.

(2017. november 29.)

TOKAJ

(*Kökényesi Nikinek*)

A vulkán ereje egykoron
tűzesőt szikrázva az égre
széthányta földünk kincseit
és lelket lehelt melegébe.

Az olvadt magma fémcseppjei
miként az érett szőlőfürtök
megkövesedve alszanak
álmuk a fénylő napban költött.

A hegyoldal kőteraszain
sétálgat a magányos gazda
figyeli a dús fürtöket
megkötözgeti kacsozgatja

az elbitangolt hajtásokat
a súlyától megroggyant termést
zsebében spárga bicska van
szájában borízű az emlék.

Majd ha szüretkor mind megtelik
kádja az idei szemekkel
s a száron hagyott fürtöket
megcsípi fagyával november

belémar a töppedt szemekbe
a szőlő megfonnyadt húsába
s a cukros lazúros ragacs
belegyöngyöződik a kádba:

csak akkor tudja mi végre volt
minden cselekvése az évnek
fényes lett vagy silány bora
szidják vagy ünneplik a vének.

Ezért hogy Tokaj himnuszosan
követi tetteink sorsunk.
A nagy begyűjtések előtt
még nem sejlik mi végre voltunk.

(2015. augusztus 21.)

SÉTA A BEREGSZÁSZI TEMETŐBEN

Az égről teljes fényét rám veti
a napgolyó és káprázik szívem
a múltba tántorodnak képei
átkelnek fagyon tűzön és vízen
én sorba rakom őket és viszem.

Milyen volt ifjúságom nem tudom
már rég levágta rólam egy szike
a fénylő napba szálltak évei
elpárolgott szemem égő vize
s nem faggatok bogárkát elvisz-e.

Most sorra járom árva sírotok
ki éltet adott és ki szellemet
az enyészetben csontmalom forog
megőrli mind az elmúlt éveket
így lesz minden csak por és képzelet.

A temető igen modern dolog
folyvást megújul és megváltozik
születnek sírok enyészik a múlt
a kő beton s a márvány is kopik
a lényeg marad benne csak topik.

Pedig halottnak lenni köztetek
lenne értelme és másutt sehol
az ősz ragyog a tarka hegyeken
a történelem körbeszónokol –
volt egy világ mely megvan valahol.

(2014. november 7.)

PASSIÓ

ÓLMOS, MÉLY

Esett az este.
Ólmos, mély eső.
Az elme is ilyenkor álmatag,
magába fordul és elszenderül,
de hajnaltájt agyában rajzanak
a virrasztók, békében – háborúban
a sokak, kik szintén nem alszanak.
Mert háború van odakinn, s a lélek
rezzen a vér szagától ittasan
vonagló föld fölött, s az agyban hallgatózva
nem alszanak a megkergült szavak.
Mert háború van rég a szívek mélyén,
a gondolatok is vonaglanak,
a fölöttük sistergő ágyútűzben
kirajzanak az eltévedt időbe,
és gondjaink velünk nem alszanak.
Így álmodj képet dús habú patakról,
pásztoridillről, göndör fellegek
telt formáiban rajzó Laokoónról,
Gorgóról, Pietáról – egyre megy –,
így álmodd át magad a másik napba,
mikor vibrálva nézi a szemed
az éjsötétet, és a belső harcban
ellened fordult szédült fegyvered.
Mégis – aludj! Az egyre éberebb,
magát felsebző lélek szenderül,
ha jó vagy hozzá, becézi szavad,
az egykor volt, sóvárgó gyermeket,
ki most a lámpafényben hallgatag,
melléd szegődve várja enyhülésed,
öledbe bújva, hogy visszafogadd.

(2014. július 12.)

HIÁBA…

Mikor felhívtál a kórházból
hogy késedelem nélkül hozzalak haza
a fiam is jelentkezett
úton van
bármivel hazajön Budapestről
nem vár holnapig ahogy a terv szólt.
És este fél kilenc körül
amikor már a sürgősségi mentő visszafelé robogott veled
én útközben találtam fiúnkat a szépet
deli alakja riadtan meredt a sötét városi utcán.
Felvettem őt robogva utánad
abban az energiasávban haladva
melyben te már magasan a tested fölött lebegtél
az idő fölött lebegtél
fölöttünk lebegtél
csak a félelem nem szállt még el abból a megkínzott testből
mely még néhány óráig volt otthonod
mely még néhány óráig elhitette velünk az életet.
Gyönyörű fiúnk riadalma volt csak a bizonyosság
ki látni és szólni akart hozzád veled
ki el akart kísérni valahova
hová megérkezned már egyedül kellett
de a küszöbig
a születés és elválás kapujáig
szemének tüzes lángjait reád tapasztva
még utánad lépett
mintha életet melegítene még elhaló szívedbe.
Az az éjszaka volt végtelen csendünk
és utolsó békénk egy végtelen háborúban
melyet már hiába vívunk nélküled
melyet már hiába
mert éretted vívtuk nélküled is

ellenedben is
s most gyönyörű fiúnk szomorúságában támad fel a gonosz
melynek hiába mutatok ajtót
hiába
lelke fásult forgácsai ránehezednek szárnyaira
szemének lángjait eloltották belső könnyei
és nevetését elnyelte egy hattyú.

(2015. április 16.)

TÁRGYAK LÁZADÁSA

A múltkor eltörött egy csésze.
Aláhullt egy kedves darab.
Te vetted még, négy volt belőle.
Négy volt. És most csak egy maradt.
El kell menniük tárgyaidnak.

Egy csészealj hullt le a földre
nemrég, s szilánkokra hasadt.
Te vetted, és csak egy maradt már.
El kell menni a tányérkáknak,
el kell menniük teutánad.

Aztán egy pohár tört darabra.
Ez volt a kedvenc poharad.
El kell menni a poharaknak,
ha már ujjaid elengedték,
s a semmibe tűnik utad.

És állok áztatott szemekkel.
A konyhakő merő szilánk.
Elhullatott tárgyak siratnak,
veled telt cipők és ruhák,
még léted emlékének rabja
minden darab. Őrizgetem.
Itt állok szétázott szemekkel.
Hallgatok és emlékezem.

(2011. május 6.)

ODAÍTÉLTELEK

(*Istvánnak*)

odaítéltelek mint egy életműdíjat a sakáloknak
csörtettek mögötted várták erőd éterbe foszlását
s én ezen ítélet visszavonhatatlanságát ismerve nem ismerve
tétlen s tehetetlen vizsgálódtam önnön teherbírásomba zártan
vajon meddig még igen meddig nem adod meg magadat
vajon meddig még meddig tart ez a végeérhetetlen vánszorgás
vajon meddig még meddig és kivel kikkel összezártan
hiszen selymes burkából már az idő is kiesett
s Te is kiestél mint az érett gesztenye múltad foglalatából
és nem szabad sírnom mert odaítéltelek én is
akár egy életműdíjat csak nem az arra érdemeseknek
odaítéltelek akkor amikor elengedted a kezemet és a sorsomat
amikor kiejtetted kezedből gyermekeink sorsát
amikor elhullattad emlékeid vésztartalékait s benne magunkat
odaítéltelek a sakáloknak a hiénáknak vicsorgó senkiknek
mert nem tudtalak már megmenteni magadtól

(2014. április 26.)

HÁTRAHAGYOTT…

Hátrahagyott asszonyod, gyermekeid, házad,
megannyi tárgy, öltözék, eszközök,
panaszkodnának, sírnak Teutánad,
ki átlépted a VÉGLEG küszöböt.
Hátrahagytad asszonyod, gyermekeid, házad…

Nem lettem társad titkaid sűrűjében,
nem szólnak hozzám feljegyzéseid,
nem tudnak rólad semmit sem a tárgyak,
nincsen szavuk hozzám, sem érveik –
nem lettem társad titkaid sűrűjében.

Itt egy fotó. Fiúnk aprócska volt még,
s első nyomdai könyvem ünnepeltük.
Öledben gyermekünkkel ülsz egy széken,
ha nincs fotó, tán ezt is elfeledjük…
Hátrahagytad asszonyod, gyermekeid, házad.

Magaddal vitted azt is, ami bánthat.
A sosemlesz, sosemlehetmár: vermek.
Bennük sötétlik, sűrűsödik, szárad
mint múmia, a talánvolt szerelmed.
Hátrahagytad asszonyod, gyermekeid, házad.

Nem szólunk róla nap mint nap. Hiába.
Elmentél. Nincsen semmi visszaút.
Magaddal vitted azt is, ami bánthat,
a múltunkból a hiteles tanút –
nem szólunk róla nap mint nap. Hiába…
Hátrahagytad asszonyod, gyermekeid, házad.

(2013. február 19.)

HÁROM ÉV TELT…

Hogy holtodiglan lettem nélküled
és elmúlásodban is így vagyok
az együttlétben csak kerestelek
és vártalak hogy meglelhesselek
nem értettem hogy miért nem hagyod.

Halálodat nem fogta fel az ész
után keringek képeid körül
miket vetítni szoktam nélküled
arról kiről hitem is képzelet
s kiben sötét távolság tömörül.

Pedig arcodban felfénylik a múlt
kiben magamat láttam meg veled
s kinek mosolyra fájdult kék egét
búzavirágok hordták szerteszét
s virulva hordják ma is nélküled.

Minden olvad múlik és ittasul
a szív – megtelve léteddel csurig.
Elmentél lenni. Fegyvertelenebb
nem is lehettem volna nélküled
kitől a lét eltiltott rég úgyis.

Már három éve. Nem járok sírodhoz.
Nincs bennem kényszer hogy keresselek.
Kőágyad mélyén gyökerek tövében
ahol a férgeké már minden éden
úgysem találnám szebbik énedet.

A szemgolyó mögött halánték táján
gyomrom görcsökbe rándult dúcain
térdem rogyásán arcom merülésén
kelsz fel a Holddal csillagokkal és én
magamban hordozom tudásaim.

(2013. november 12.)

TUDÁS HELYETT

Sejtenem kéne Istenem
mi végre adtál szót a számba
mi végre vállamra terheket
s kiket vált meg sorsom veled
mikor ismétléseit felém navigálja.

Sejteni kéne illene
mi ez az örök küzdés bennem
mi ez a part nélküli sajgás
hová lett az ősbizalom
kiért is harcolok magammal ellenedben.

Már a tudásban nem bízom
holnapra bármit elfelejtek
és bármit megtanulok újra
nem ahogy Marquez írta meg –
keresnem kell a dolgokban múló kegyelmed.

Már a hivésben sem hiszek
hogy megrajzolnám képzetemmel
s megképezném az életet
(az optimisták gyermekek)
mert fájdalommal érkezik és él az ember.

És fájdalommal búcsúzik
ismerős kínjait vigyázza
nem házát tárgyait remegi
a felejtésből visszaszökött
túlélés-ingerre figyel azt veszi számba.

(2015. augusztus 28.)

Szikszai János – Boldogtalan oltárkép a művészetről [illegible]

ISTEN OLTÁRÁN

Finta Edit képei alá

a horizont halottfehér
alatta mélyen sejtelem
megannyi hullámzó titok
amelyben lánggal illatoz
az elmúló a pusztulat
megannyi eltűnt virradat

*

a horizont mindig fehér
magába húz a virradat
iszapban fürdik az alant
lidérceket úsztat a táj
– játszi láng az vagy nőalak –
elúsznak miként a halak

*

napfelkeltében izzanak
a lángok s mind a nőalak
haladnak mint a pirkadat
haladnak mint az alkonyat
a balladák a karcsúak
fehér háttérben izzanak

*

hogy a lélek is megszakad
ahogy a hegedű lebeg
a homokóra-víz fölött
és szétrobban a szívburok
a lángoló idő pörög
hogy szétrobban a szívburok

*

miért is fáj a pirkadat
mikor a lenge lány-ködök
átívelik a halmokat
a mélyben mi is dübörög
mikor mindenre ráfagyott
az elsikoltott pillanat…?

*

talán a székek asztalok
réklik blúzok vásott ruhák
szétpattant gombjai között
pattognak szikrázó csodák
vagy nincsen semmi ámulat…
csak sajgó éber pillanat?

*

ahogy felzeng a pirkadat
fehéren holtan fényesen
feszíttetik a kép mögé
a kép elé akár a csend
és összefogja a világ
sok eltékozolt fényjelét…

*

miért marad minden titok
mikor a kép kitárva áll
éles miként a virradat –
fehéren izzó fagyhalál
a lakhatatlan alkonyat
a lakhatatlan pirkadat

*

Isten oltára ez pedig
melyre ecsettel szentelik
a látomás üvegfalát
Isten oltárán a világ
ajándék lett vagy áldozat?
töpreng megannyi változat…

(2015. január 24.)

BELÜL A PORTÁLÜVEGEN

Editnek, Rozikának

Álltam a portálüvegen belül
én is rendeztem kirakatokat
úsztak kezemben selymek szövetek
s az üveg másik oldalán
köszönt nekem a városom
láttam meg Fodor Rozikát
tudtam meg róla hogy rokon
unokatestvér apai ágról
másodfokon.

Először asztalos volt az apám.
A meggypáccal kezelt családi ágy
a fenyőfából könnyű szerkezet
amit úgy lefitymált anyám
s mit nagyanyámmal elcserélt
habos-kőris hálóra s lett
örök vita köztük a szett
mert lomha volt szúette és avítt
és szétesett

mert folyton költözködött a család –
a meggypáccal kezelt családi ágy
a nagyanyámék könnyű ágya lett.
Apámnak fájt ez úgy hiszem
gondos arányos munka volt
egy képkeret is járt vele
az ifjú párnak s nem volt bolt-
ban párja se.

Modern bútor volt én is állítom!
Még ma sem vallana szégyent vele
de anyámnak nem tetszett semmiképp.
Tehát cserélt s a sérelem
apámat így mérgezte meg.
Talán ezért váltott ipart
lett kályhásmester – nagyapám
volt mestere.

Bizony egy házasság ment tönkre így.
Ma már olyan beszédes a titok:
apám modern volt polgár puritán
anyám kreatív kispolgár bigott
s mi lányaik nem láttuk át
hogy ítélkezni vétek itt
már elrendeltetett nekik
a pusztítás.

Én is rendeztem kirakatokat
álltam a portálüvegen belül
mozgott a város túl az üvegen
vonultak odakint az évszakok
és rám köszönt a múlt felől
egy sosem látott ismerős
egy titokban tartott rokon
az ablakon.

(2015. március 21-22.)

BARÁTOM GYÓGYULÁSÁÉRT

Naponta jársz a túlsó parton:
oda és vissza – vakmerően.
A belső tájad összezúzva
letarolják a landolások.

Utcagyerekek sírdogálnak,
jövendő sorsuk látják benned.
Szétlyuggatott remény a zászlód,
a szíved összeszabdalt arckép.

Megállítni ki tudna téged? –
tépett, sötét vitorlavászon.
Lelkedben fájdalomkeresztek,
érverésedet darabolják.

Menekülnél, de nincsen másik:
se sors, se béke, se igazság.
Gyötrelmek kocsmaasztalánál
keserű poharad sötét kút.

Szánd meg magad! Nyisd fel az éden
kis ékszerdobozát. Szelence,
melyből inogva lép ki dzsinned
boldogító parancsra várva.

De Te edényét összezúzod.
Már meg sem kérdi, mit szeretnél.
Tágul a végtelen magányba,
szabadságát is félreértve.

Nesszosz ingévé lett a bőröd.
Olvasd, mit ír Hajnóczy Péter
az embernyúzásról, docensek
hogy járnak konzíliumokra,
zsebükben nyelvelő szikékkel.

(2014. augusztus 7.)

PORHÓ

(*Enikőnek*)

Itt fúj a szél, és biztos Pesten is,
nyakunkba szúrós porhavat repít,
s míg én magammal vívom versemet,
ti már talán a Dunapart körül
keringtek, vagy már ki is szálltatok
az autóból, és János hamvait
talán a felnőtt férfiak viszik.

Virágot vettél? Rózsát, biztosan.
Vöröset, ahogy rég szokásban van
vagy volt – itt már eltűnik az idő.
A szél zizeg, kimarja könnyetek,
álltok, talán egy hídon, tétován,
és én egy távoli szoba ölén
Mendelssohn hegedűjét hallgatom.
Ezt küldöm Martinák Jancsi után,
ki ellejt porfelhőként a Dunán,
elcsukló hangotok és térdetek
inaiba fogódzva, meglehet.

Ó, Isten áldjon! És a hegedű
szálljon veled, vibráljon át a téren
az időtlenbe, a megérkezésbe,
hol fájdalomtalanná lett a lét!
S a tél a tiszta hószínekkel hűti
tűzben elhamvadt tested kis virágát.
Aprócska tested – végtelen sebekkel.
Isten veled, János! A szél visz el,
meghinti fájdalmaddal a Dunát,
szétperget, mint egy hosszú játékfilmet,
kockákra bontva, életképeidre,
a szürke porszemeknek milliárdját.

Van megnyugvás, és sokan hisznek benne.
Én nem tudom. Mindig feltámadás van.
Az elmúltból kinő egy újabb eszme.
Az anyagból a végtelen törekvés.
És szelíd-kéken néznek a szemembe.
A kék Dunán a szürke ég pihen,
és nem mozdul a víz, a védtelen.

(2017. január 05.)

BÁDOGKERESZT

Nem írtam még Jézusról nektek.
Hogy féltem a bádogkeresztet.
S hogy minden baljós relikviát félek,
mert belém oltották a veszteséget.

Imáim egészen sajátok.
Mindent szentségeimbe zárok.
A szerencsét sosem kísérteném meg.
Szent örömöm: én megdolgozom érted.

Számokra váltok annyi mindent.
A tizennégyes szám, a felkent
nekem a feláldozott szentség – véres
képekben latrok, megfeszíttetések.

Nem értem ezt a vérző szentet.
Hogy mit üzennek a keresztek.
Hogy írva volt minden egy gonosz könyvben,
s hogy egyszülöttjét ellökte az Isten.

Ezért Jézust leginkább szánom.
És anyját is a szülőágyon.
Biztos vagyok, hogy létezett az éden.
Visszavették, az öröklét nevében.

(2017. július 24.)

MÁRTONKA BALLADÁJA

(*Egy autóbalesetre*)

Az űrből lecsapott egy sötét angyal,
nem alszanak a pataki asszonyok,
keresik gyermeküket éjjelente,
merre jár, mit evett, mit ivott.
A gyermeki mosoly tejszínű máza
arcukon ott van-e, mint égi fény,
vittek-e kulcsot, hogy lépnek a házba,
születik-e újabb rémregény.

Mártonka most minden családba átjár,
borzongatja az anyaszíveket,
szétzilál boldogságot, biztonságot,
elhiteti, hogy hinni nem lehet.
Garázdálkodik lelkünkben a téboly,
minden merénylet portánkig sündörög,
szétloccsan boldogságunk békearca,
oltáraink gyalázzák ördögök.

Álmukban felsírnak a boldogságok,
a szülők eszét szétszedi a bánat,
a monszun esők sem sírhatnak többet,
zokognak függöny mögé rejtett házak.
Húszéves ifjúsága gyenge fátyol,
dereng előtte múltba rajzolt képben,
mint ama bibliai jászlat,
mutatja magát a kiürült éden.

Az űrből lecsapott egy sötét angyal,
nem alszanak a pataki asszonyok,
retteg a rend a csillagközi térben,

a ködben halvány gyermekhang zokog.
Ki jár kertünkben, sorsunkat ki zúzza,
ki roncsolja erős platánok törzsét,
milyen sötét vákuum nyílt meg fölöttünk,
sorsunk edénye ki kezében tört szét?

(2016. október 28.)

PASSIÓ

a feladatok fejlődéstörténetek
az akadályok fejlődéstörténetek
az ajándékok fejlődéstörténetek
a veszteségek fejlődéstörténetek
a szerelmek fejlődéstörténetek
a barátságok fejlődéstörténetek
a találkozások fejlődéstörténetek
az elválások fejlődéstörténetek…

a fejlődéstörténetek szenvedéstörténetek
a szerelmi történetek szenvedéstörténetek
a mitológiák szenvedéstörténetek
a belső utak szenvedéstörténetek
a nagy művek szenvedéstörténetek
a boldoggá válások szenvedéstörténetek
a megigazulások szenvedéstörténetek
a lélek útjai szenvedéstörténetek
a test útjai szenvedéstörténetek…

(2017. május 20.)

ANGYALJÁRÁS

1990 IX·2.

ADVENT

Az univerzum korcsolyapálya
siklanak űrbéli valcerek
zenéjére a bolygók bárha
rendre szólóban lejtenek.

A jégkristály lazúros mázként
megfényesíti a titkokat
csilingel megannyi ajándék
a karácsonyi fenyő alatt.

Bolyonganak egymást kísérve
veszélyesen és játékosan
mint egy égi fenyőfa dísze
a sok égitest most olyan.

Csillámló fényeket küld le az ég
megannyi lámpafény felelget
nyitott ablakban ül a sötét
szájában tartja a csendet.

A várakozás most körbejár
asztalok ünnepi díszben
emlékezik a tavalyi nyár
s a tavalyi tél is itt benn.

(2015. december 14.)

MENNYBÉLI CIRROGÁS

Hogy van majd végső némaság,
s a tücskök fénylő cirrogása
diagonálban átszeli
az ide ívelő eget,
a Tejút fényködtestű súlyát,
és van idő, hogy nem leszek,
és van majd végső némaság –
ó, augusztusi csillagok,
hogyan higgyem, hogy nem leszek,
és nem lesztek egyszer ti sem?...
Valami ismeretlen láz
beoltja majd az életet,
s az elsötétült csillagok
aláhullnak, mint a legyek...
Ó nem hiszem, hogy nem leszek!
Augusztus, lelkem érlelő,
csókomba ízlelő meleg:
szoríts, hogy érezzem időd!
Mutatkozz, hogy elhiggyelek!

Karodban alvásom időtlen.
Nevetésem: örök gyerek.
Melengess, mélységes varázs,
hogy higgyelek. Elhiggyelek.
Szeress, mert nincsen más öröm,
és nincsen másképp diadal!
Öleld magadhoz kedvemet!
Szeress, hogy elhihesselek!

Még nyár ez, s már nem vagy sehol.
Eltűntél, hogy felejtselek.
S felejtesz, hogy ha visszatérsz,
már vissza se vehesselek.

Bátor botorság! Esztelen
szórod reám a szirmokat.
Élek. S nincsen elevenebb,
mint amit félszből megtagadsz.
Temetnél illatok alá.
Színekbe, miket nem szeretsz.
Becsuknád boldog arcomat,
hogy boldogtalanná legyek.

Odafent tücsökzenekar,
a Tejút vígan ciripel.
Vedlem magamról múltadat,
csodálkozom, ha nem leszel.

(2012. augusztus 20.)

FÉLÁLOM

Szentekkel beszéltem félálomban,
ragyogtattam feléjük reményem:
csíráznak szavaim égi időben,
kikelnek kikeletkor – édeni fényben.

De csak Léthe vize került meg kétfelől,
gyógyított, és elvette lelkem a bánat,
tüdőmbe préselte a fájó levegőt,
s várt, amíg sajgása bőrömig áthat.

Mi a szabadság – felfoghatatlan,
megfejthetetlen, mint a végtelen fogalma.
Körbeszorítja bordám a külvilág,
testem határait befalazza.

Szándékaimmal sem jutok előbbre.
Száguldásom űrbéli utazás.
Átmenekítem a földet az égbe,
felszínig buggyan pokla és megaláz.

(2017. május 6.)

ANGYALMÚMIÁK

(Csetneki József *Második ablak* című kiállítása kapcsán)

A Kondor Béla-szerkezetek felett
angyal lebeg.
Az ősgépek, szöcskeóriások,
gőzmozdony-szörnyetegek között az ember
filtrált lényege megtört, akár a kereszt.
És utak lebegtek láthatatlan rendezetlenségben,
mintha tudná az ember: honnan hová?...
A semmibe így szakadt ki a tér,
mint vászon a kereten.
Egy hasítás – akár Munch sikolya,
s a vászon végtelen hómezeje megtörik.
Geometriai éle sötét távlatokat mutat.
A háttérből az ismeretlent.
Mögöttünk nem lehet, előttünk van, a vászon mögött.
Színpad. Játszótér. Ismeretlenek.

Csetneki angyalai: szkafanderek
leányarcba göngyölve, szétkent, eltorzult asszonyarcba rejtve,
módosulásokba fogalmazva,
ahogy a tudatalatti bűnszövetkezik
az angyali ellen.
Miként a kezdetek múltán a következők.
Jönnek, mosódnak, torzulnak arcok, fejek,
a test talán nincs, talán múmiapólya fedi,
nem űrruha,
s talán nem a végtelen a mély körülötte,
hanem a mélység maga.
Kezdetben vala...
Kezdetben vala a tökéletes,
majd jöttek sorscsavarások, egyebek,

s egy névtelen kínpad ágymelegében
szerelembe takart gyerekek.
Kezdetben vala a tökéletes.
Azóta messzire húznak rakétaszárnyú bordaívek,
s a gerinc, akár propellerek felfűzött lánca,
forog, elfordul, sajogna is, ha lehet.
Sámántánc ez egyazon tűz körül,
melynek lelke ugyanaz,
s a férfi, Ádám örök képletével – rettegi,
amit szeret.
Kezdetben vala a tökéletes.

(2010. június 14.)

ANGYAL

(Matl Péter szobrász barátom képe alá)

Lebegve lépeget
fehér és kék a fény
a térben átsuhan
hozzá a költemény.
Nincs rajta glória
lehetne földi lény
ki önmagába fut
egy rondó rejtekén.
Hogy teste semminő
nincsenek szervei
s csak geometria
mi testét képezi
s hogy semmi sem anyag
a karton is lebeg
a zöldes umbra is
a fényekből ered:
csak hosszas vizslatás
után lesz látható.
A múltból érkezik
a karton mértani
felezőpontja most
az épp jelenvaló
a tetten ért idő
a most a pillanat
pillangó-potroha
a gombostű alatt.
Szemben az eljövő
kobaltkék akarat
mely ellene szegül
mozgására tapad

s csak ami érkezik:
egy távoli titok
vonja maga felé
a küzdő alakot.

Angyal ez mégis – látom.
Földi és éteri
egyszerre mint az ember
ki sorsát szenvedi.

(2015. augusztus 21.)

OLTÁRODON

(*Halott férjemhez*)

Széthullnak isteni törvények
rendszerek csorbulnak szüntelen
átrendeződik az értelem
átrendeződik az érzelem
magába fordul az ismeret.

Ismétlés minden az ég alatt
juthatnak előrébb érveim
szellemem nem tudja mi marad
ha átfordít mindent a képzelet
s becsukja szívem a szavakat.

Juthatna előrébb életem
énekem lehetne delejes
igéző szavaim mézein
hízhatna boldogan kegyelet
lehetne ami már nem lehet.

Utat nem állhat végtelen
fájdalommal az elmúlás.
El kell köszönni ha angyalok
el kell köszönni ha ördögök
verik az éjféli ablakot.

Redőnyök spaletták ablakok
záródnak szememmel éjidőn
betonból szarkofág fölötted
őriz ha van ilyen kegyelem
sürgeti ég felé szellemed.

Talán már nem is vagy mivelünk
talán már új sorsod kergeted
menekülsz múltadtól eljövő
életed hajnalát tervezed.
Szüless majd bátran és okosan.

Már csak az emléked bizonyos
átüti kis gonosz dolgaink
felejtem mindüket Teveled
maradnak szárnyaló napjaink
jövendőnk sorsunk a gyerekek.

Búcsúmat oltárra leteszem.
Lesznek még szavaim koszorúk.
Meg kell majd szüljem a létedet
versekké ha majdan engeded
ha titkod kibontod még nekem.

(2013. január 25.)

MA ÚTRA KELTEK A VADLUDAK

(*Barátunk távozása*)

Ma útra keltek a vadludak.
Lányaid elköltöztettek Téged.
Összerakták ruháid, holmidat,
velük a villamosság is kiégett.

Szabadság – senki foglya vagy!
Poharamat a fényre tartom.
Áttetsző napkorong fiad
urnája fölött ég az alkony.

A vadlibák utánad szálltak.
Szétverte hangjuk a foszló felleget.
A macska azóta riadtan nézi,
szobádban lelked miként ténfereg.

Szép volt a hit, és tiszta a mosoly:
arcodból néha felnézett a gyermek.
A lét illúziója elbomol,
a tájon hideg esőcseppek vernek.

(2017. október 15-22.)

FELEDÉSBEN SZÜLETETTEK

(*Csetneki* József kiállítása ürügyén)

Járni a feledésben
látszani a sötétben
ringatózni a léten
tenni amit a tétlen

egykedvűeket hagyva
másítatlan foglalatba
szorítottan keseredve
semmiségekkel keresztbe

önmagukkal hiányban
tátott szájban az áram
rázni miként a döglött
kölykét a kín-csömörlött.

Jaj csak ne ilyen bátran
elkülönültté váltan
senkié se maradtan
bőrbe zárt foglalatban.

Hát írd meg a másik verset!
Fesd a legeslegszebbet
vésd a legeslegjobbat
míg ellened ellen-porlad.

Most itt a legesleg tájban
legesleg országlásban
legeslegek gyűrűjében
éppen a lencsevégen

mondd amit nem vár senki
amit el kell teregetni
amit el kell takargatni
amit fel kell hasogatni

hangokra visításra
országos dadogásra
hogy angyal szálljon a képre
pilláink édenébe.

(2015. november 27.)

FOGYÓ HOLD

Fogyó hold a bak jegyében
félig égő csillag lobban
a mélyen vájt nyári éjben
fogyó hold a bak jegyében.

Fiam táltos gyermek érik
szilaj kedvét tünde lángok
pörkölik rózsás virágok
s fogyó hold a bak jegyében.

Szépen kérem én a holdat
ne szegezzen íjat rája
ne világoljon szemébe
kényeztesse szerelemmel

ezen déli szélben lengő
nyári éjen kedvesével
ki karjában ringatózik
s fogyó hold a bak jegyében.

(2015. június 5.)

ÁLDÁS

(*Eszterke lányom születésnapjára*)

Édes kicsinyke magzatom
szép kínai-szemű virágom
kit altattam apró korában
rengett ringott a karomon
szép édes szájú pici lányom
huszonnégy éves veszedelmem
türelmetlen tüzes kis kincsem
robbanó tűzgolyó virágom
angyali játékos cseresznyém
picinyke rügyecském szerencsém
virágzó ágacskája fámnak
légy boldog légy tökéletes
a magad teljességében kibontva
legyél ami lehetni tudsz
aki belőled megszülethet!
Teremtsd tovább e szép csodát
ki nekem vagy lelkem virága!
Bimbózz bomolj virulj szívem
s ha eljön majd az ideje
teremj kicsim csodás barackfám
kertecském legszebbik gyümölcse
kis mandulám kis körtefám
mindenségfám leánypalántám!
Igézd magad köré a sorsot
igézd s vigyázd hogy rád vigyázzon!
Vigyázzon és vezessen is
mint bölcs szemeknek pillantása!
Az Élet szeressen beléd!
S Te kicsinyke játékos sugárom
szeresd őt vissza! És teremjed!

Mint szép korok legszebb csodája
legyél teljes és sose árva!
És teljes légy és teljes légy
és sose árva sose árva!

(2013. április 19.)

ANGYALOS

jössz te még az én kertembe
kertem alá a verembe
ablak alá kisvirágnak
én utcámba várni várat

jössz te még az elejére
pedig messze van a vége
az eleje ki sem látszik
a legvége marad állig

jaj ha nem mennék előre
maradna a kertem pőre
ablakom is zárva lenne
az ajtóm is elfeledne

gyalogolok fel az égig
minden csillag bennem fénylik
gyertyát gyújtanak a házak
mindegyikben angyalt várnak

angyalnak is el kell menni
bárha nem vállalja senki
tollpihével incselegve
libbenni az ágykeretre

mint a gyermek egykor látta
szótlanodni a csodára
párnácskára kerevetre
ámulva álmodni egyre

(2015. december 4.)

BONG BINGEN

(Tánczos Tamásnak
Bingeni szent Hildegard emlékezetében)

Bong Bingen kóruséneke
patakhangú tavasz
zöld fűcsomók közt kankalin
az égen kék szalag.

Megnyílt egekből hull alá
hószínű liliom
csengettyűznek a levelek
az éledő napon.

Bingeni Hildegárd dalát
suhogják illatok
szent énekével záporoz
az üdvözült titok.

(2018. március 13.)

A MESTERHEZ

Ó Mesterem Te égen járó
Holdban álló titokzatos
legyen a dolgok arca fénylő
és áttetszően angyalos
a sárba néző vízben ázó
szavak közül elinduló
apró élet vergődő hajtás
legyen világom átfogó!

Ó Mesterem Te égen járó
földbe ásott titokzatos
itt hallgatózom lenn a földön
honnan nem látszik a magos
az arcod semminőre képzett
vonásain a felleg ül
elhinném akár Chagall képén
úriember ki hegedül.

Ó Mesterem Te égen járó
vizekbe rejtőzött titok
nem kérem már hogy megmutatkozz –
már megmutattad haragod.
Itt csend is van és hangos szó is
perel a mindennap heve.
Ó Mesterem! Talán lehetne
lennél az élő helyibe.

Miként a szenvedő gyökérben
a szisszenő szavak közül
előkerülne az ítélet
mely elől sorsunk menekül

s Te ott közöttünk testközelben
látnád vérző villámaid…
Ó Mesterem Te égen járó
kitől várnád hogy megsegít?…

(2015. május 25.)

MESSZESÉGDAL SZÜLETÉSNAPOMRA

Az angyalok mit muzsikálnak
téli fagyban mit orgonálnak
templomajtókon hogy suhannak
ki-be lebegve áttűnésben
amikor zárva minden ablak?

A világűr minket kiköpne
vagy visszadöngölne a földbe
a csillagok epét okádnak
mikor rezgésükbe hunyorgunk
vagy vágunk ájtatos pofákat.

A messzeség már itt van bennem
ezért nem kell már érte mennem
ülhetnék bolygóm peremére
a ködbe lógatva a lábam
és minden égitest bemérne.

A távolságok széthasadnak
tátonganak és elfogadnak
hogy mikor merre vagyok távol
már nem mesélnek nem vitáznak
mert ott van mindenütt a bárhol.

Még angyal is lehetnék egyszer
kit éji fagyok szele metsz fel
vérzőn fehér a jelenésben
konok dacos korbácsos angyal
az ítéletben feledékeny.

De már nem vágyom lenni semmi –
gyűjtő s ki mindenét elejti –
talán még hang a kristálycsöndben
ideges hegedű vagy gordon –
vibráló tremoló fölöttem.

(2017. január 2.)

DALOLGATOK

KÖRNYEZET

Csak könnyelmű legyecske légy
csak könnyelmű legyecske légy
nyüszít az alabástrom.
Én nézem az éj mélyeit
a fények mohón alszanak
várom megszületésem
várom feltámadásom.
Gonosz hangokat hárítok
hogy könnyelmű legyecske légy
csak könnyelmű legyecske légy –
nyüszít a bársony alabástrom.

(2017. február 19.)

CARMENEK

1.

válságos aratás partjain átjutok,
vén vásznát lobogóm fürdeti harmaton,
szél végigveri, sár megaranyozza, hogy
rétekhez hasonítsa majd.

2.

selymében viruló vérpipacsok, hajas
vadzab szár lebeg, ég kék vizein inog,
mint csónak üregében fiu és leány
rejtőznek: titok és hideg.

3.

búzában tavi kék ring, a virága: hűs
bársonyban lapuló szikra, az ég üveg
tintája kiborult, így szökött el a fény,
kék láng jár a füvek között.

4.

termékeny nyaraim nádi sipon dalok,
mély körrajzok a búzában, a rozsban vagy
kéklő árpavetésben, suhogó kaszák
mentén ellapuló arany.

5.

jelzések tititáját kopogom, betűk
titkos jelszavait, lenne szabad szavam,
lennék én szabad, s égő arabeszkjeim
felgyújtott gabonában út.

(2016. július 30.)

DALOLGATOK

Hóhérok közt dalolgatok
dünnyög velem kifosztott éden
még emlékszik rám ki vagyok
én nem tudom már csak megélem.

A népmesével indulok
ki a világba minden reggel
az út alattam nem fogy el
az éji álomból velem kel.

Bátor vagyok és álmodó
nem véd meg díj sem érdem engem
a tükör is csak játszogat
még tátong benne aki lettem.

Én még egységben élem meg
a létem mely akár egy dallam
megkomponált és végleges
hogy így legyek tagadhatatlan.

(2017. február 22.)

A NAGYVÁROSI KÖLTŐKRE

(Péntek Imre *A vidéki költők* c.
versének ihletésében)

Egy nagyvárosi költő
már attól nagy lehet,
hogy városában villamos
és troli nyekereg,
hogy bosszanthatja büntetlen,
kit nem látott sosem –
a nagyvárosi költő
az örök idegen.

A nagyvárosban hemzseghetnek
a csupa nagyok,
jönnek-mennek, s közlik velem,
hogy épp mit gondolok.
Tájékozottak: ki hogyan
és miben érdekelt –
a nagyvárosi költő
sosem lehet selejt.

Ajánlás:
Barátom, kinek humora
idáig nem futott:
fuss még egynéhány körutat,
s szuszogj, mint a buszok.

(2017. augusztus 23.)

A TÉKOZLÁS GENEZISE

kicsikézik kicsikémet
kicsipkézik a szirének
a szirénák az Irének
kicsikézik kicsikémet.

kocsikázzák kicsikézik
kacsa módra kecsegézik
kuncsorogva keseregnek
kajánkodva keverednek.

alma lennék legurulnék
sziklatömbbé növekednék
akadállyá tömörülve
utat vágnék utat törve.

minek ennyi magas álom
lógva lógok törött szárnyon
zuhanásban lebegésben
köddé mállik menedékem.

ország lennék betakarna
gyűrött térkép avar-barna
rám süllyedne por és hamu
élő és holt lenne tanú.

(2012. március 22.)

B
94.VII.19.

BALLADA EGY FŐVESZTÉSRŐL

Becsukva mind a két szeme
Nőjére omlik mint a ház
Testét nyilallják végzetek
Az egyik mellette hever
Olló a párnája alatt
Nem tud magáról feltűnő
Tudatlanságban elhiszi
Hogy Sámson haja nyírva nő.

Igaz is lenne Sámson úr
Szakálla is meg haja is
Kinőne mint az ereje
Egy hónapig két hónapig
Ha várni tudna aki nem
Ha várni tudna az a nő
Csakhogy jól tudja Delila
Hogy Sámson haja nyírva nő.

A férfi eszmél nyugtalan
Könnyű fejét meglengeti
Bozontja nincsen már sehol
De hát itt van a deli nő
Ki vágyát folyton érleli
Amire most már nincs idő
Mert rátör tőrével noha
A Sámson haja nyírva nő.

Igaz dolgokra nincs varázs
Az egyszeregy mindig bejön
Hiába eresztett szakállt
S növesztette haját vele

S nőtt szőrével az ereje
Hiába – nem lesz esküvő
Mihamarabb fejét veszik
Hisz Sámson haja nyírva nő.

Tanulság:
Ha van valamid ami érték
Ne hord kívül ahol elérnék.

(2006. július 16.)

FATA-LISTA

a sorsnak karma van
ez okból ő is állat
körömmel kaparom magamról
a hibákat

hogy macska vagy kutya lenne
a lelke bennem
már csak utólag válaszolja
meg a testem

a vadvilág is itt kering a
szívem táján
hol tigrisek hol farkasok közt
ül a bárány

az égi láng ha átüti a
a szürke nyirkot
a macskámmal dorombolom hogy
így a legjobb.

(2017. március 5.)

TÁJ TELIHOLDDAL

visszahozta a tálat
benne vizecske szárad
arcát rezgeti jámbor
égi felleges fátyol

képe ring a vizekben
könnyét gyűjti ezekben
mindegy merre hajolgat
el nem éri a holdat

látom senki az úton
járok ahogy a húgom
lenge hajamon fények
ringat a világ-ének

játszik kezemen hajnal
éled szemem a nappal
késő ragyogás játszik
rajtam csendje virágzik

lenni veretes vértben
hangot hallani délben
ülni a világ ágán
enni az időt tálkán

(2015. április 14.)

ÁLOM

Alászálltam egy alvilági kertbe,
hogy elveszített társam megtaláljam,
mielőtt sorsom magába temetne.

A mélysötétben egyre jobban láttam.
A néma bokrokat szellő se járta,
tömör sötét aludt a fák hajában,

s a gyepnek nem volt semminő virága.
Az élettelen parkban nyílt egy ösvény,
sötét karéja ráfeküdt a tájra – –

grafit derengés csillagtalan estén.
A mélyszurokba ágyazott sötétben
a félelem uralta csak az elmém.

Hogy holt világod ez az éji éden,
értettem én, de reszketett a lelkem.
Az álombéli képet most is félem,

s a csuklyás embert is, kit még szerettem,
s kinek sötét alakja úgy ölelt át,
hogy vakmerővé tette könnyű testem,

hiába rémisztett megannyi korlát:
utolsó csókom holt ajkára zártam,
bár nem kötöttek semmi földi formák.

A véglegesben állva úgy találtam:
még itt dobog bennem a régi törvény,
és szól hozzám e furcsa éji tájban,

egy volt kapocs elmúlt szerelmünk örvén,
bábként mozgatja testem az alázat,
melléd csavar és kényszerít egy örvény.

És nincsen sors, sem égi-földi vágyak,
s hiába rémisztget megannyi korlát,
halott ajkadra rá kell tenni számat.

Milyen álom, mely elvezérelt hozzád,
miféle számadásom lenne véled,
kinek cseréltem magaméra sorsát?...

Az ember bárhogyan hisz, úgyis téved.
A csuklyában nem volt arcodnak íve,
csak én tudtam mögötte még a lényed.

Az álombéli nem csak csókom kérte.
Egy szem dió, mit tenyerébe tettem –
ez volt találkánk záloga és bére.

(2015–2017)

AUGUSZTUSI ESTE

Versem navigálja a sötétet
felkúszik egy ággal teraszomra
teljes vigyorával kel a hold fel
sápadt üvegarcát aranyozza.

Rózsaligetekben a virágok
arcuk vidorítják ha az este
mélykék szeme ráhull a világra
vermelve a nedvet levelükbe.

Tájak amik édennel itatnak
házak kapuk ajtók falak annyi
csendes feszülésben feleselnek
zárnák be a létet mohosodni.

Átszökken egy csillag a sötéten
fényes szög az estét odazárja
kertemben a lombok tetejére
mintha haragudna bogarára.

Szárnyas zizegése elalél már
testében a szög fénye kialszik
cirpelnek a zümzümmök a kertben
minden neszezésük idehallik.

(2015. augusztus 2-3.)

A VÍZ ROMÁNCA

(Dobai Péternek, a hetvenedikre)

Virágot visznek a vizek,
a kék folyók, a tengerek,
a patakokban levelek
tutajoznak és fellegek.
Mi fent a játék színtere,
az vetül, hullik ide le,
s a habos égi képzetek
táncolva lépnek köveket.
A fény kitárul, átragyog
a mélyeken a sárga lob,
a lombokon csipkét remeg
a tükreit tört fénymeleg.
Mindenben kék és zöld donog,
eget kortyolnak a habok,
s úsztatnak erdőrészeket
a fröccsenő patakvizek.

A kék folyókon nyugalom,
virágot ringnak a tavon,
a víz áttűnik, bármi mély,
benne remeg a szenvedély,
s míg önmagát tagadja le,
mindent mutat, mi színtere:
körötte és alant a csend:
színek domborzata dereng.

A víz vezet, a víz visel,
továbbdobál és elterel,
s a forró, fehér fénymagot:
szótlan nyeli el a napot.

A folyók és a tengerek
virágot s vért merengenek,
riogva tépik szét a kék
égi képek igézetét,
s mire a mélybe szenderül,
elül a lét is legbelül.

(2014. augusztus 7.)

ÚSZIK A KÉPEN

(*Finta Edit tárlatához*)

úszik a képen a hattyú dala
néma a víz és néma a táj
hattyúnyakából felkiabál
elszántan legvégső diadala
úszik a képen a hattyú maga

áll a komód a ködbe vegyült
északi fény mögötte a táj
ezüstben villog a szemhatár
a csillagos ég szeme elfeketült
árva komód áll ködbe vegyült

alma lebeg a semmi keze
tartja az asztal lapja felett
árnyéka vásznat festve remeg
a metafizika hozta ide
emelte be a semmibe

Tarkovszkij látná csak hogy micsoda
hegedű némul semmi ködén
éberen pergő homok a fény
disszidált hangok torz sikolya
szisszen a hangszer és nincs muzsika

órákat nézdegél számol a táj
időbe botlik a fogaskerék
vonszolja magával mint hangszerét
nincs benne sürgetés sem akadály
halakkal hallgat és elhal a táj

lángocskák lidércek kicsiny tüzek
papíron futkosnak asztallapon
égbeli hullásukat hallgatom
vibrálnak villognak veszejtenek
lángocskák lidércek csillagtüzek

(2015. február 23.)

VÁLTÁS

Őszi avarban a tegnapi pára virága
gyöngye piroslik a fényben akár a rubintkő
szétszaladoznak a lenge levélke-sirályok
úsznak a légben s a forgószél közepében
úsznak és szállnak enyészetük forgatagában.

Süsse napocska kertem folyondár zöldjét
smaragdba bújva a vadszőlő s a borostyán
még élik a nyár melegét és a fény ragyogását
még fogja a szár a levél zizegő remegését
szorítja ahogy kezemet szoritod szeretettel.

Ó ragyogás tüneményeim őszi virága
tűntetek rozsdás féltékeny feledés csak
égi ajándék széjjelszórt hahotája
múlandó múlás újjászületésem
megannyi egyszervolt sohasemlesz.

És mégis a fény feledős suhanásait látva
újulva éled az eltűnő csodavárás
csillagos égbe zuhant kutak éjbeli mélye
benne keringenek végtelenség-panorámák
s benne kering örömöm felkeresése.

Játszani járnak a kertembe a madárkák
égbeli küldöttek látogatása a röptük
itt szél szelídíti a nap melegét ahol állok
átfut a felhők égi dűnéire szállva
hoz nekem játszótársat a tél hidegéhez.

(2012. szeptember 18.)

GYÓGYÍRÁS

Miként a fát lyuggatja át a féreg
lelkem matériája reves deszka
szilánkjai csikorogva zenélnek
ahogy roppantom apró darabokra
szilánkjai csikorogva zenélnek.

Valahol éppen vége van az éjnek
és ékes koszorúban áll a reggel
valahol átrakják a súlyt egy másik ágra
valaki átfordul magán felnyílt szemekkel
valahol átrakják a súlyt egy másik ágra.

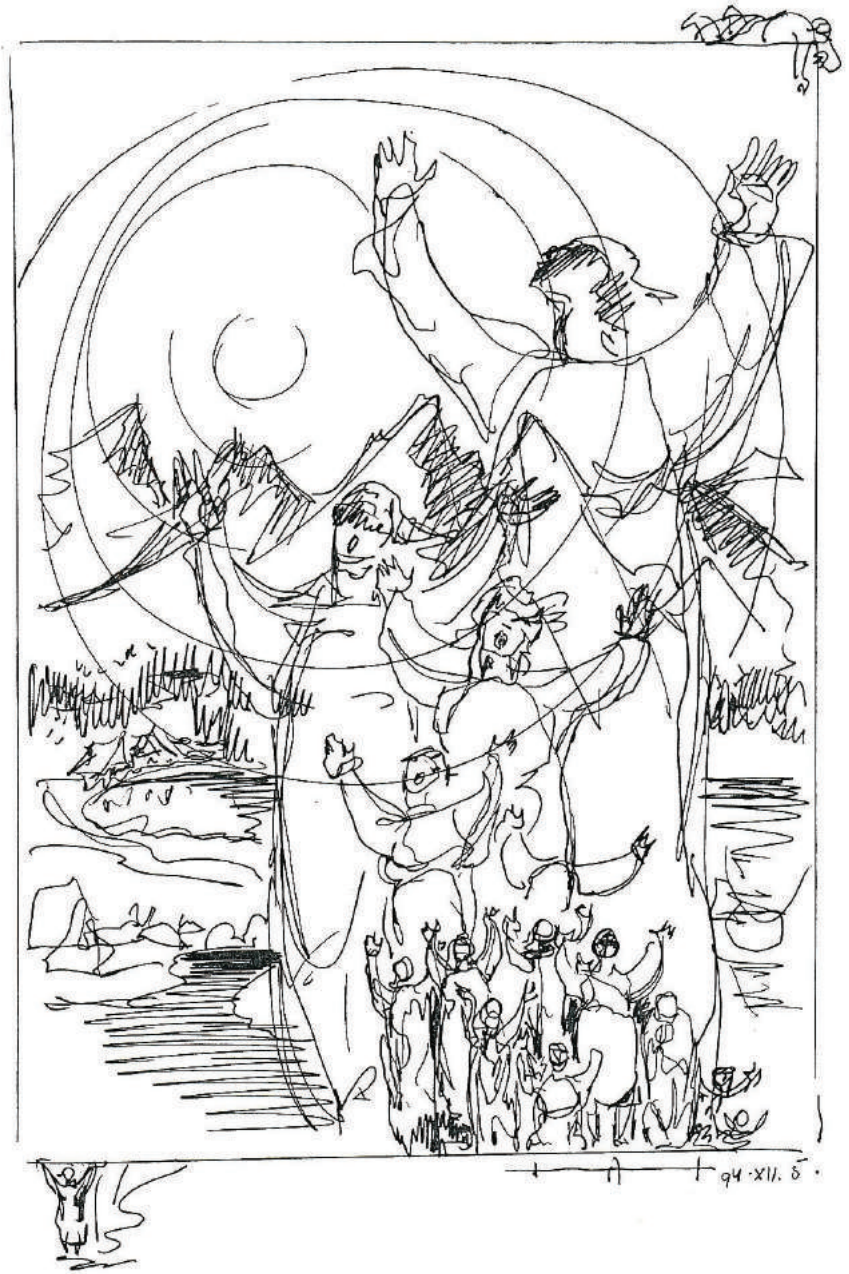
Hová is tűnt lelkem fénylő világa?
Belső napom hová is bujdokoltál?
Égi kedvem te sokszor haragított
hívásomra miért nem nyiladoznál?
égi kedvem te sokszor haragított.

Most gyógyulásom magához szorított
hogy megbecézzen s összerakjon újra
a rostjaimból száműzi a mérget
és dallal felel bűnös haragomra
a rostjaimból száműzi a mérget.

És mindent ami szétesett eléget
a részeket csiszolja ékesebbre
és tiszta kontúrt kapnak a szegélyek
balzsamos mázat ken rejtett sebekre
és tiszta kontúrt kapnak a szegélyek.

(2014. december 5.)

AMI MEGMARAD

JÖNNEK

Jönnek megannyi tájon
táncban a haldokláson
végtelen förgetegben
nem tudni merre rettent
sorokban hullámokban
akik szerettek egykor
kiket egykor szerettünk
egy volt velünk a vére
egy volt velünk a léte
jönnek tömött sorokban
bámulva lankadatlan.

Hízott halottat láttam
mosolygott rám az úton
bámulta karcsú lábam
mosolygott rám halottam
hízott halottat láttam.

Ki lennék én ha mégis
valaki más lehetnék
kivel egy még a szívem
aki még emlékszik rám
akivel egy lehettem
ki lennék én ha mégis…

Reggel tükörben látom
hogy hatvan évem néz rám
nem érti arcom képét
megannyi változásom
mintha lehetnék nemrég
szépségben felvirágzó
mintha lehetnék nemrég
az még aki már emlék.

Ültem valami álmon
elvitt valami szárnyon
láttatott mikor láttam
háttal egy tűnt világban.

Jönne ha tudna annyi
felejtésemben lakni
házamba keveredne
ülne a kerevetre

tükörből rám vigyázna
asztalomról zabálna
inná teámat kávém
elélne limonádén

de nem nyitom ki ajtóm
lógjon csak kint a kampón
morzsázzon madarakkal
nem lakhatom halottal.

(2013. december 18.)

96.
III.22.

ŐSZELŐ

Lobognak őszi fellegek
alkonyvörösben izzik az ég
szétázott leveleket visz a meg-megugró
esteli szél.
Pedig épp csak letelt augusztus hava
a naptár oldalát imént
lapoztam át a szeptemberre
mégis mintha örök ősz lenne.
Körteszag
és aláhullott szilvák a fűben –
aszott kofák –
kínálgatják illatukat.
Széthullott vattacsomó az égen:
a hegy mögé ködökbe pólyált távlatok bújnak
és elillant melegek.
A nyárból valami kellene még
holnapra is
ha lehet
itt tartanám virágaimat és a pergő lombot
legalább a fagyig.
Szemközt a gesztenyefa
már egy hónapja rozsdásra pöndörödött.
Hogy sietnek némelyek öregedni elmúlni –
pedig nem is betegek.
Holnap valami más érkezik feltarthatatlanul
tömi magát napjainkba az idő
mint puskapor
feszeng látásunk eldugult csövében
szikrátlanul lapul.
Az ablakon túl
ahol nincsenek határok és kordonok falak
akadály nélkül árad a fény a homály

a levegő már nem vitorláztat madarat.
Holnap talán egy cinke kopog ablakpárkányomon
a fecskék eltűntek legalább két hete.
Azt hittem szokásos röpgyűlésüket tartják –
érett volt még a nyár melege –
de madártalan maradt a kora őszi alkonyat
akár a reggelek délutánok.
Eltűnnek szépséges őslényeim
itt hagynak engem és itt a nyarat.

(2015. augusztus 6.)

AKI AZ AJTÓMON KILÉPETT

harsányan zengett még a lélek kürtje
és oboák ontották még a képek
egymásba érő vérmeleg varázsát
még fogtalak akár ha bennem lépnél
és vissza énfelém az eljövőből
még oboák búgták a vér varázsát.

hogy nem leszel ahogy utólag mondtad
rekedten izgalommal hangod csuklott
nem értettem meg akkor ebből semmit
csak hogy valami elcsúszott a létben
kicsúszott és magamra itt maradtam
valami ismeretlen eljövővel.

s a telefon is késett akkor este
már csak én nyúltam még egy karnyújtásnyit
hogy halljalak vagy értsem ha lehetne
mi vár miről hallgattál nap nap óta
mi az miről már nincs erőm akarni
a válaszod mert gyorsabb volt a lélek
bozótjából röppent riadt madár.

s a zenekar még itt zsibong hiába
felszállnék de a mennyezet lefed.
minden kemény valóságarcú lett
s én altatom gyerekszerelmemet.
csicsija-csitt te így maradsz már árva
fel nem növekvőn verseimbe zárva.

(2012. augusztus 31.)

HIÁNYDAL

A világ lábnyomoddal van tele
üveglapon az ujjlenyomatod
a bögre és pohár szájadra csókol
ölelnek ruhadarabok
az út hozzám elmozdult víztükör
még arcodat is széjjelrezgeti
csak agyamban felejtett illatod
ölel meg olykor felkelő napot –
a világ fényeinkkel van teli.

(2012. augusztus 19.)

ÜLNÉK MELLETTED…

Ülnék melletted én, a jámbor,
örök anyagból, tán titánból,
nemes fémek ötvözetéből,
legapróbb részecskéből: fényből…
Múlandóságból, hervadásból,
illatok elkevert dalából,
zsongásból, zsibongó erekkel,
virágzó, rózsálló tüzekkel…
Ülnék melletted én, a bátor,
szoborba öntve hallgatásból
vagy szökőkutak csobogása
módján szavakkal dudorászva…
Csak itt ne kéne várnom estig
és holnapig, s minden napestig,
magamba visszaszelídülve,
a múló múlással vegyülve,
míg átveri az üvegablak
áttetsző anyagát a tegnap,
a lebukó, az alkony napja,
s számat nem kulcsolja lakatra.

(2012. július 28.)

TEBENNEDLENNIVÁGYTAM

Minden kifut a véges elmúlásba
szerelmeim halott arkangyalok
mesélném mit tudtak egy szép időben
hogy támasztották fel a csillagot
a napfelkeltét mint kenték az égre
hogyan ragyogtak szívem udvarán
s az alkonyatban mint néztek a fénybe
a mélysötét felhők közül ha lobbant
az eltűnő nap ékes koronája.
Minden kifut a véges elmúlásba.

Mikor szerettem fájt a szerelem
addig volt játék míg ínyemre tettem
az örömök ízes bolondulását
addig volt játék míg vörösbe vonta
a vér a test hullámzó érverését
s még nem jutott a szívkamrába el.
Addig volt játék míg csak nógatott
választhattam a meg sem születést
vagy talpig bíborban a meglepett
csodálkozást hogy ismét új vagyok.

Minden kifut a végleg elmúlásba
kockázatos a kezdet és a vég is
csak a tebennedhittemlennimindörökké
magányos virrasztása bővül egyre
minden kifut végül a véglegesre
s nem ébred fények víg vezényszavára.
Tebennedlennivágytammindörökre
de minden kifut a véges elmúlásba
a változó a végleg véglegesre:
Tebennedlennivágytammindörökre.

(2012. augusztus 31.)

LEGYEN A CSEND

Lépjünk, szólok, s talpam szögeket bénít,
a jövőből érkező egyhangúság hangján bánja a jelent,
lépjünk, innen is, és még hova,
az életben maradottak türelmetlenségével
lépjünk!

Ó ostoba idők, kivált bizalmatlan hőseid!
Szemgolyófordulással visszapillant magára a távozó,
s nem látja, csak törött pillanatait kivérző sorsának,
a sajgás nem igazán képviseli gazdáját,
a sajgás csak önmagáért van,
mint a fűszál vagy az Isten.

Csak annyi élet kerül véred képletébe,
amennyit megettél, kisgyerek,
anyád tejével, apád verejtékével,
csak annyi élet kerül véred képletébe,
amennyi bátorság gyávult tested húrjaiba,
gyengeséged aláhulló csendjébe.

Valaki itt jár nap mint nap,
belenéz tükrömbe, tányéromba,
ágyamba, agyamba, lelkem zugait kutatná,
nem láthatja, ami változóban,
mint széllel hajkurászott fellegek,
mint zuhatag köveken szétszakadó fodrai.

Legyen a csend a távozóval,
vágyait ossza szét a feltámadó gyökerek között,
vágyait tegye le hervadó lábaihoz,
mert itt a semmi járulhat csak a vágyak asztala elé,
itt Isten osztott-fosztott szét-, el- mindent,

s vele játszani: nem játékos időtöltés,
vele játszani: nem az időé feladat,
vele az eltűnés marad csak és az elszakadás,
a pattanó húrok, inak feszülő szakadása,
mondom, ne adjatok enni a holtnak, csak halottak napján,
az élőtől veszitek el, amit a holt
már rég kiköpött.

(2013. május 3.)

HA-I-Q

Halni a halnak
égni az égnek
félbe hagyott szavak
félrebeszélnek.

(2016)

REST OLVASÓKNAK SZÓLÓ KÖLTEMÉNY

Bölcsnek születtem, akár a fiam.
Értésemre adták az öregek
kölyökkoromban, mikor beavattak,
s rám bízták döntéseiket.

S most magam is már – benne az időben –
hallom és olvasom a híreket.
Azt mondják rólam: tudálékos volnék,
csak okoskodom, mikor verselek.

Mert ember így nem él, nem ír, nem gondol.
Hja? Asszony volnék, vagy mi a fene.
Világra hozom magamat, ha nincs más
szaporítandó, csak a szó heve.

Szóval úgy volt, hogy gondoltam és hittem,
és gondolok ma is, bár nem hiszek.
Tudom: hibátlan ég alatt forogni
szavak tüzén csak Istennel lehet.

Övé tudásom és okoskodásom.
A bölcsességem Tőle érkezik.
Szólongatom a ketté vált sötétet,
s Ő felvillantja benne fényeit.

Nincsen harag. Hisz én sem értek mindent.
Még tudni sem kell – mi sem végleges!
Csituljanak az önhitt tévedések.
Most még vagyok, de én is nem leszek.

(2017. június 7.)

TÚLÉLÉSEINK

Elszivárgó időben csörgedez
medrét robbantva megannyi sorsiram.
Te vetted el, mi enyém volt előbb,
én vettem el, mi lényeged talán,
és mégis: minden tűnő maradék
kiteljesedve érkezik a révbe.
Lehetne ez sorsképletünk erénye,
csak telhetetlen ajkak harapása
tátong a vágyak cukros édenére.
Egyszer majd visszaadnánk minden jóból
a legjavát az arra éhezőnek,
de már nem nyitja száját, sem a szívét,
már nem beszél, nem kér az istenadta,
és itt maradva ránk sorvad a szépség.

(2013. április 3.)

PORLÓ KÖVEK

Mikor a lélek baljós és ólmos víz
lucskát teríti ágra, fűre,
s beméri Isten radarállomása
a tűszúrás kínját, ahogy vég
nélkül veszi a képlet jeleit, hogy:
ti-tá, tá-tá, ti-tá – nem talál meg

a béke, mert megtalált a szédület.
Magába göngyöl, víz alá visz,
poklán ringat, aludnál: dobna tűzbe.
Eltűnik, máskor lenne mása:
kedélyed hajlatán ring, ül, mint vendég,
elzavarhatatlan. Végre fogy,

azt hinnéd, ám a mérge ostromol, s rogy
inad, elméd, miként öl tömeg-
hisztéria, kórság. Bánt, míg mind a tíz
körmöd vájnád, vagy kibetűzve
titkát, lennél jeladója, leásva
magad gyökerig. Ahogyan rég.

Pedig csak önmagadba ásott emlék
a látomása. Ne háborodj
se meg, se rajta. Emlék. Porló kövek.
Göröngye mállik benned is, hisz
semmi sincs, mi egyszer el ne tűnne.
A rosszat ítéld elhalásra.

FIÚK

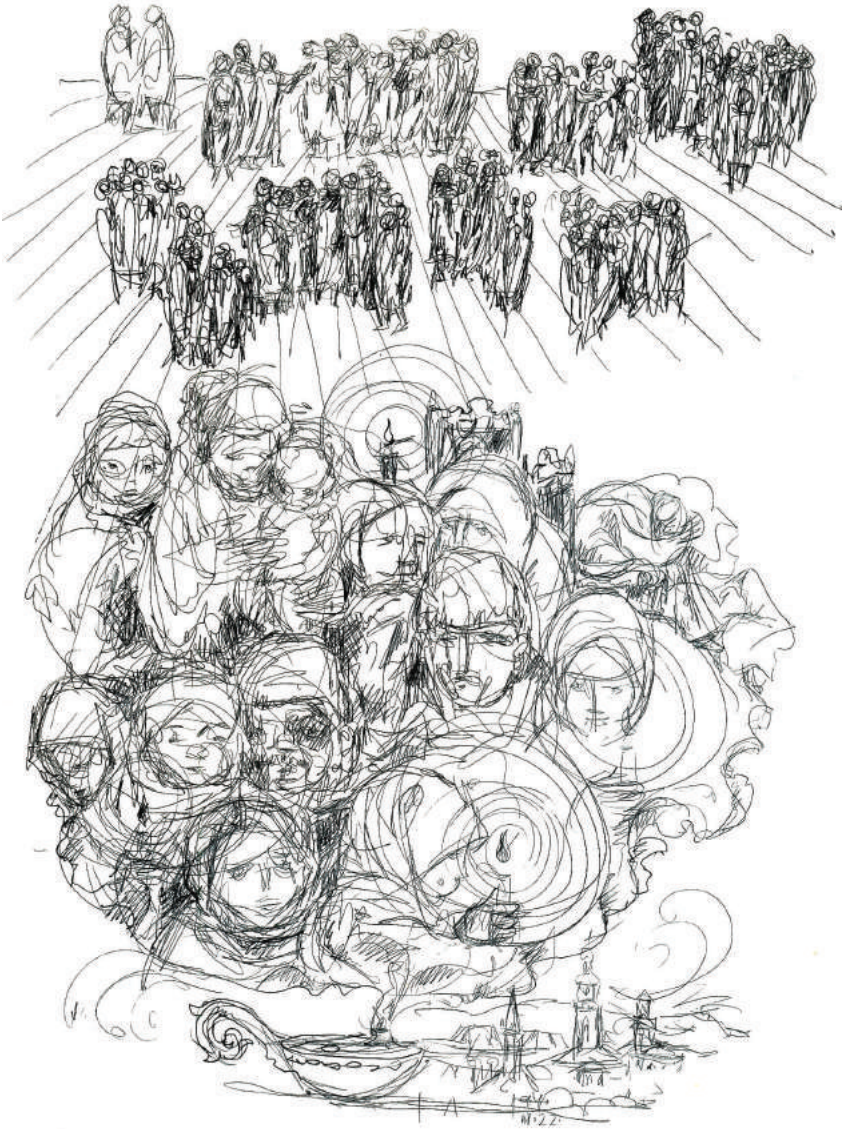
Fiúk: tiétek a társadalom.
Miénk a sors.

(2016)

VIJJOGÁSOM

Vér ver, váradat vívhatod:
vas és víz vitája vár.
Volt és van, veled vadul
a visszavett varázs.
Viszket, vérzik a város,
viszolyog vereségtől,
vagy végleges viadalt vesz.
Valami véges, végletes véget ér.
Viszontlátásra, vers, valóság –
vonásod visszaköszön!
Vedd vissza vérted, véred, várad!
Valahogy világra virrad versem,
viszi a vázlatot, vázat.
Vagyonra vetemedni – volt-e
valaha viselős versem?
Viszontagság – az van velem,
viszem, vállamra vettem.
Vagyunk világok vége,
világok vágya vérünk.
Vesszőzni verejtékes vállam
vígan vesződöm.
Vagy vettem volna vasakat,
vésettem volna végig
Voronyezsig a vasutat
a vadóc vereségig?
Varangy vagy, világ
vajúdik veled versenyre kelve
a vétkező végállomás,
vezetne vezekelve.
Vitás vétek,
vitás varázs,
vitatott vakarékok.
Vagy vesztek, vagy visztek:
vérbő világomba visszahulltok!

(2015. február 18.)

KISDED VILÁG

Vagyok mint minden ember: egyszer
a végtelen spirálján vegyszer
génláncom titkos kód és fegyver
az időt vívom meg ezekkel.

Miként a nagy galaktikákban
elnémult jelrendszer a szájam
arcomat elmúlásra szántam
az idő végtelen tavában.

Tudatom így karácsony táján:
pára a szín és a szivárvány
helyettünk vérzik el a bárány
ünnepeink fénylő világán.

És azt is látnunk kell e télben:
semmi sem jöhet el egészen
semmi sem tűnik el a létben
mert ott vibrál a gyertyafényben

mint a tavalyról ránk maradtak:
haszonnövény- és virágmagvak
tavasszal életkedvet kapnak
étkéül embernek vadaknak.

Így szólítunk a téli éjben
a csillagok fehér tüzében
kiben megtestesül az érdem
megújul minden születésben.

(2015. december 6.)

TARTALOMJEGYZÉK

A KRÓNIKÁS VALLOMÁSA 5

1. KIÜRÜLNEK 7
2. ELMÚLÁSAINK 9
3. ÍMÉ, AZ EMBER 11
4. FELTÁMADÁS 13
5. AZ ÍRÁSTUDÓKRA 16
6. ÉGBOLT 17
7. HATVAN 18
8. Ó SEMMI, GAZDAG ÉVEK 21
9. ŰRHIDEG 23
10. EGY VOLT BARÁTNAK 24
11. A KRÓNIKÁS VALLOMÁSA 25
12. VILÁG, IDEÁLMODVA 28
13. TOKAJ 30
14. SÉTA A BEREGSZÁSZI TEMETŐBEN 32

PASSIÓ 33

1. ÓLMOS, MÉLY 35
2. HIÁBA... 36
3. TÁRGYAK LÁZADÁSA 38
4. ODAÍTÉLTELEK 39
5. HÁTRAHAGYOTT 40
6. HÁROM ÉV TELT 41
7. TUDÁS HELYETT 42
8. ISTEN OLTÁRÁN 44
9. BELÜL A PORTÁLÜVEGEN 46
10. BARÁTOM GYÓGYULÁSÁÉRT 48
11. PORHÓ 50
12. BÁDOGKERESZT 52
13. MÁRTONKA BALLADÁJA 53
14. PASSIÓ 55

ANGYALJÁRÁS 57

1. ADVENT 59
2. MENNYBÉLI CIRROGÁS 60
3. FÉLÁLOM 62
4. ANGYALMÚMIÁK 63
5. ANGYAL 65
6. OLTÁRODON 67
7. MA ÚTRA KELTEK A VADLUDAK 70
8. FELEDÉSBEN SZÜLETETTEK 71
9. FOGYÓ HOLD 73
10. ÁLDÁS 74
11. ANGYALOS 76
12. BONG BINGEN 77
13. A MESTERHEZ 78
14. MESSZESÉGDAL SZÜLETÉSNAPOMRA 80

DALOLGATOK 83

1. KÖRNYEZET 85
2. CARMENEK 86
3. DALOLGATOK 88
4. A NAGYVÁROSI KÖLTŐKRE 89
5. A TÉKOZLÁS GENEZISE 90
6. BALLADA EGY FŐVESZTÉSRŐL 92
7. FATA-LISTA 94
8. TÁJ TELIHOLDDAL 95
9. ÁLOM 96
10. AUGUSZTUSI ESTE 98
11. A VÍZ ROMÁNCA 99
12. ÚSZIK A KÉPEN 101
13. VÁLTÁS 103
14. GYÓGYÍRÁS 104

AMI MEGMARAD 105

1. JÖNNEK 107
2. ŐSZELŐ 110

3. AKI AZ AJTÓMON KILÉPETT 112
4. HIÁNYDAL 113
5. ÜLNÉK MELLETTED... 114
6. TEBENNEDLENNIVÁGYTAM 115
7. LEGYEN A CSEND 116
8. HA-I-Q 119
9. REST OLVASÓKNAK SZÓLÓ KÖLTEMÉNY 120
10. TÚLÉLÉSEINK 121
11. PORLÓ KÖVEK 123
12. FIÚK 124
13. VIJJOGÁSOM 125
14. KISDED VILÁG 127